

Lê Tùng phát ngót trước cái bàn bầu dục đầy ắp thức ăn và rượu đắt tiền. Tôm, cá, thịt, bào ngư, vảy yến, tất cả những món hiếm có ở Hà nội đều góp mặt, bên cạnh hai giỏ trái cây nhập cảng, và hơn 10 chai rượu

Từ sáng đến tối, chàng ăn đúng 6 bữa. Nghĩa là ăn như người Hòa Lan. Đại tá Bùi Vinh muốn chàng khỏe mạnh nên chàng không từ chối. Chàng uống trong nửa ngày một chai rom bacadi, loại đặc biệt. Cũng trong nửa ngày, chàng gọi Huyền Nhung ba lần. Huyền Nhung mệt nhoài, dựa lưng vào tường để thờ còn Lê Tùng vẫn thân nhiên ngồi uống bacadi.

Đúng 9 giờ tối, xe hơi của Bùi Vinh bóp kèn ngoài sân. Đó là một khu vườn rộng bát ngát ở xa đường cái quan, có sân quần vợt, sân gôn tỉ hon, sân bóng chuyền, bóng rổ, và hồ bơi.

Bùi Vinh xuống xe, đi qua sân bóng rổ vào nhà, về mặt hàn hoan. Hắn nheo mắt với Lê Tùng. Khác thường lệ, Bùi Vinh mặc áo phục bằng hàng xam nhạt, giày mũi nhọn, sơ mi lụa trắng toát, cà vạt đen sọc kim tuyến. Hắn ngồi xuống ghế, đánh diêm châm xi-gà. Cái nhẫn hạt soàn gần 15 cara óng ánh trên ngón tay thô tháp và cụt lùn của hắn.

Hắn nhìn Lê Tùng, gật gù :

— Huyền Nhung làm anh vừa ý không ?

Lê Tùng đáp :

— Cảm ơn anh, nàng rất chu đáo.

Bùi Vinh nhăn răng cười :

— Tôi biết anh có nhã ý bảo chữa cho Huyền Nhung. Anh yên tâm, một vài ngày nữa anh sẽ

được lên Hà nội, ở đó tha hồ... Tuy nhiên, công việc của tôi phải thành công mỹ mãn.

— Công việc với Phan Thiện ?

— Phải. Trong rừng không thể có hai cộp chúa. Hoặc tôi, hoặc Phan Thiện là chúa sơn lâm. Nếu hắn làm, tôi phải đi nơi khác. Tôi không muốn đi, nên người đi phải là hắn.

— Anh làm cách nào để loại trừ Phan Thiện ?

— Tôi đã gửi báo cáo lên Trung ương Đảng. Phan Thiện sẽ bị mất chức, bị bắt, bị giam về tội gián điệp hai mang.

— Và anh dùng tôi làm tay sai.

—Ồ, danh từ tay sai không đúng. Anh là đồng minh của tôi. Tôi sẽ không quên thưởng công cho anh.

Lê Tùng định nói « cảm ơn » thì cửa phòng xịch mở. Người bước vào là Huyền Nhung. Mặt nàng không đượm vẻ nhí nhảnh và tươi tắn như thường lệ.

Nàng cúi xuống, nói thàn vào tai Bùi Vinh. Lê Tùng nhận thấy bàn tay Bùi Vinh hơi run.

Bùi Vinh nhún vai nói :

— Tôi có việc gấp, phải đi ngay. Đêm nay, Huyền Nhung sẽ ở lại với anh.

Thường lệ Bùi Vinh mỉm cười khi bước ra khỏi phòng, cái cười đắc chí của kẻ luôn luôn thành công trong đời. Song lần này miệng hắn mỉm chặt. Lê Tùng thoáng thấy một giọt mồ hôi trên trán hắn.

Huyền Nhung thoăn thoắt theo sau Bùi Vinh. Còn lại một mình trong phòng, Lê Tùng mở cửa sổ nhìn ra sân. Tuy trời tối, chàng vẫn thấy một

cái xe hòm đen nằm giữa hai cái xe díp dầy nhóc người, có lẽ là nhân viên An ninh mặc thường phục.

Một người cao lớn đưa cho Bùi Vinh coi giấy, chắc là sự vụ lệnh. Đọc xong, Bùi Vinh hoa chân múa tay, ra vẻ phản đối kịch liệt. Song cửa sau của xe hòm đen được mở ra, Bùi Vinh lặng lẽ trèo lên.

Rồi toàn khu trại chìm vào bầu không khí rừng rợn.

Lê Tùng nghe tiếng quạ kêu ngoài vườn. Chàng bâng khuâng đứng bên cửa sổ, da mặt xanh tái, tưởng như đàn quạ đen tới báo hiệu cho chàng.

Như người máy, chàng bước ra hành lang.

Khu trại được canh phòng nghiêm mật, tuy nhiên người gác chỉ ở vòng ngoài và núp kín đáo. Lê Tùng được tự do hoàn toàn ở vòng trong. Nghĩ là chàng bị giam lỏng. Chàng được ăn uống, giải trí sang trọng song không được rời trung tâm chiêu đãi.

Bất giác, chàng nhớ đến Huệ Lan.

Trước khi lên phi cơ ở Tân sơn nhất, chàng đã dặn Lê Diệp là đặt Huệ Lan ra ngoài nội vụ. Nhưng chàng linh tính là Huệ Lan đã bị kéo vào vòng chiến. Nàng cũng bị giam lỏng ở Sài Gòn. Giam lỏng cho tới khi Lê Tùng trở về. Nhưng liệu hàng cơ hy vọng trở về không?

Kế hoạch của ông Hoàng đã được thực hiện hòng sai một li. Đại tá Bùi Vinh đã kư khạo dứt đầu vào thông lọng. Sớm muộn Phan Thiện sẽ bị bắt.

Khi ấy...

Lê Tùng nhún vai cười một mình. Với hai bàn tay không, và ba tắc lưỡi, chàng sắp hoàn thành một việc mà nhiều nhân viên ưu tú của Sở không hoàn thành nổi : loại trừ Phan Thiện ra khỏi guồng máy Phản gián Bắc Việt.

Bỗng Lê Tùng khựng người.

Một hồi chuông báo nguy vô hình reo vang trong óc chàng. Chàng thấy phía trước người đứng lỗ nhố.

Vội vàng, chàng quay vào phòng. Có tiếng người kêu phía sau :

— Lê Tùng.

Chàng nghe tiếng thét thất thanh của Huyền Nhung ở cuối hành lang. Vụt hiểu, chàng chạy vào phòng tắm, mở cửa sổ, nhảy ra sân sau. Cũng may khoảng đất này tối om. Suốt ngày, ngồi trên ghế xích đu quan sát địa thế, Lê Tùng đã thuộc lòng lối đi độc đạo từ sân sau ra vọng gác. Nếu phản ứng thật nhanh, chàng có thể ra tới vọng gác trong vòng một phút, dùng võ lực quật ngã hai tên canh vệ, rồi nhảy qua tường, đoạt xe đạp, lên Hà Nội. Ông Hoàng đã bố trí cho chàng một địa điểm ăn náu trong trường hợp kế hoạch bại lộ.

Đèn hành lang ra sân sau bật sáng.

Lê Tùng biết là nhân viên mật vụ ập vào bắt chàng. Tại sao bắt chàng? Tại sao Huyền Nhung kêu cứu? Tại sao đại tá Bùi Vinh tất tả lên xe?

Chàng không tin đây là lớp lang do Bùi Vinh đặt ra. Dầu sao chẳng nữa, chàng cũng phải tìm cách thoát thân trước khi phăng ra sự thật.

Một dãy đèn nữa lại bật sáng.

Rồi tiếng gọi chát chúa :

— Lê Tùng. Lê Tùng đầu rời.

Chàng nắm sát đất, bỏ bằng cánh tay. Với lối bỏ khôn ngoan này, nhiều lần chàng đã chui qua hàng rào kẽm gai truyền điện, thoát khỏi đèn pha lừng kiếm của vọng gác ở vùng duyên hải và giáp tuyến.

Trong nháy mắt, chàng đã biến vào bóng tối mờ mờ của khu trại rộng mênh mông.

Chàng rẽ sang bên trái, chạy nhanh đến ngôi nhà lớn lợp tôn. Huyền Nhung cho biết đó là nhà bếp và nhà kho dụng cụ. Một tiếng hô nổi lên :

— Ai đó, đứng lại ?

Giật mình, chàng ngồi thụp xuống. Qua màn tối, chàng thấy thấp thoáng một khẩu súng cầm lưỡi lê sáng ngời.

Nhanh như cắt, chàng vụt dậy, hạ atemi vào cườm tay cầm súng. Khẩu súng trường rơi xuống nền đất, không gây ra tiếng động. Một khối thịt nặng nề lao vào ngực chàng. Chàng ôm lấy, vật nhào xuống cỏ.

Tên cánh vệ chưa phải là đối thủ của chàng nên trong vòng một giây đồng hồ ngắn ngủi chàng đã chệch được cuống họng và giáng đũa cui tử.

Nạn nhân rú ăng ặc rồi cầm lịm.

Lê Tùng xoa tay đứng lên.

Thì một ngọn đèn sáng quắc chĩa vào mặt chàng. Kèm theo tiếng quát :

— Lê Tùng, đầu hàng đi !

Chàng co chân định chạy nhưng một tràng tiểu liên đã nổ tacata. tacata. . chặn hết lối thoát.

— Lê Tùng, đầu hàng kéo chết.

Chàng thở dài, đưa hai tay lên đầu. Ba quân

nhân võ trang tiểu liên Trung cộng từ trong bóng tối ủa ra. Tên thứ nhất quật bằng súng vào đầu chàng. Chàng né tránh. Bằng súng thứ hai vào tới, chàng ngã vật vào tường.

Lê Tùng nghe tiếng cách quen thuộc.

Chàng đã nghe tiếng « cách » này nhiều lần trong thời gian đóng vai khổ nhục kể ở Sài Gòn. Đó là tiếng « cách » của công sắt. Vòng thép lạnh buốt khép chặt cườm tay chàng. Một trái dấm rơi giữa mặt làm chàng nổ dom đóm mắt. Rồi nhiều trái dấm khác tiếp theo.

Mặt mày sưng húp, Lê Tùng nằm thiếp trên nền cỏ ướt.

Lê Tùng tỉnh dậy trong một gian phòng rộng, trần thiết sang trọng, gắn máy điều hòa khí hậu.

Tuy nhiên, trong những giây đồng hồ đầu tiên, chàng không nhìn thấy cái máy lạnh 3 ngựa hiệu Fedders của Mỹ, những cái tủ sắt kiên cố sơn xanh kẻ sạt tường, cái bàn làm việc to lớn đầy ắp điện thoại và dụng cụ vô tuyến. Chàng cũng không nhìn thấy chai rom bacadi, món uống tri kỷ của chàng, cũng như chiếc xi-gà Havana chính hiệu đang nhả khói trên cái đĩa đựng tàn bằng vàng khối 18 cara, chạm trổ hình lưỡng long triều nguyệt.

Chàng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đang cúi xuống. Khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ. Khuôn mặt hiền lành mà gớm ghiếc.

Khuôn mặt của Phan Thiệu.

Giám đốc Phản gián Bắc Việt. Một trong

những kẻ thù đáng sợ của nhân viên điệp báo Miền Nam.

Cũng như đối với Bùi Vinh, Lê Tùng mới gặp Phan Thiện bằng xương bằng thịt lần đầu trong đời. Song chàng đã quen hẳn trong ảnh. Giống hệt trong ảnh, hẳn có khuôn mặt vuông vắn của người giàu nghị lực, cái miệng hay cười, hàm răng đều và trắng, và giống nhất là đôi mắt.

Mắt hẳn sáng quắc như truyền điện. Khi nhìn ai, mắt Phan Thiện có thể đào sâu vào tâm tư, nếu cần có thể biến thành lưỡi dao sắc bén cắt đứt da thịt người lạ.

Cặp mắt kinh khủng ấy đang hướng vào Lê Tùng. Thấy chàng tỉnh dậy, Phan Thiện ra lệnh cho thuộc viên đỡ chàng ngồi lên ghế. Toàn thân Lê Tùng đau như, cổ chàng dường như bị trật khớp, khiến chàng không thể quay đi, quay lại như thường lệ.

Chàng cảm thấy nôn nôn ở cu ống họng. Điều này chứng tỏ chàng đã bị đánh mạnh vào gáy. Chàng giương mắt thần nhiên nhìn Phan Thiện.

Hắn nuốt điếu xi-gà cháy dở vào miệng, giọng ôn tồn :

— Anh khát không ?

Sau khi tỉnh dậy, kẻ bị ngất thường đòi uống. Phan Thiện phải biết rõ nhu cầu đặc biệt ấy. Thế mà hắn vẫn hỏi. Trong một tích tắc đồng hồ ngắn ngủi, Lê Tùng biết Phan Thiện đang lôi chàng vào tấn trò mèo vờn chuột. Đã được huấn luyện chu đáo, chàng hy vọng có đủ nghị lực chống trả lại kỹ thuật thâm cung diệu luyện của con cáo già Phan gián.

Chàng bèn gật đầu :

— Khát.

Phan Thiện nhếch mép :

— Anh uống gì ?

Lê Tùng nhìn chung quanh, vẻ ngờ ngác :

— Nếu có thể, xin anh một ly rom. Rom bacadi pha với coca cola.

— Tôi đã ra lệnh mang bacadi tới cho anh. Đứng ra, anh không được hưởng sự đối xử tử tế. May mà người anh rắp tâm hãm hại lại là tôi-Phan Thiện. Vô phúc cho anh, nếu nạn nhân không phải là tôi. Anh đã bị bầm vằm ra hàng trăm mảnh trước khi ra tòa, ra pháp trường đền tội.

— Tội gì ?

— Đóng kịch làm gì nữa, vô ích. Bùi Vinh đã bị bắt rồi.

— Anh nói đùa. Hồi nãy Bùi, Vinh vừa gặp tôi. Chúng tôi trò chuyện rất lâu. Vì có chuyện quan trọng nên Bùi Vinh phải lên xe về Hà nội. Lợi dụng lúc hắn vắng mặt, anh sai người bắt tôi và hành hạ tôi. Tôi sẽ khiếu nại với Bùi Vinh.

— Ha, ha...anh nói sai một vài điếm, tôi cần giải thích cho anh hiểu. Thứ nhất, anh không gặp Bùi Vinh hồi nãy mà là đêm qua. Anh ngủ đúng 16 giờ đồng hồ. Thứ hai, Bùi Vinh là phụ tá của tôi, anh khiếu nại vô ích. Vả lại, tôi ra lệnh bắt hắn, giờ này hắn đang nằm trong khám. Đây này, anh coi...

Phan Thiện ném trước mặt Lê Tùng một tấm hình lớn. Trong hình, Bùi Vinh đứng giữa hai nhân viên an ninh, tay bị còng tréo, vẻ mặt thảm hại.

Phan Thiện vẫn nói bằng giọng ngọt ngào :

— Anh đã tin chưa ?

Lê Tùng làm thình. Phan Thiện tiếp :

— Hẳn bị bắt về tội toa rập với mặt vụ để quốc: để hãm hại một thủ lãnh Phản gián được tin cậy của nước Việt nam dân chủ cộng hòa.

Lê Tùng đáp :

— Nói dễ hiểu hơn, anh bắt Bùi Vinh về tội đồng lõa với tôi.

— Đúng. Ông Hoàng, Văn Bình và anh là nòng cốt của một kế hoạch đại quay mô nhằm loại tôi ra khỏi guồng máy phản gián. Tôi bị triệt tiêu, các anh sẽ tha hồ hoạt động, tha hồ tác hại. Các anh làm rồi. Tôi là một chuyên viên già dặn, có tai mắt khắp nơi. Tôi lại có bạn bè có thể lực trong Trung ương đảng bộ, tôi còn có bằng chứng cụ thể. Bùi Vinh lợi dụng anh, lợi dụng lời khai hoàn toàn xuyên tạc của anh để tạo một bản cáo trạng láo khoét nộp lên Trung ương Đảng, yêu cầu bắt tôi.

— Hẳn không hề bàn bạc với tôi.

— Dĩ nhiên, vì anh chỉ là tay sai rẻ tiền không hơn không kém. Giết tôi trước mặt không nổi, hẳn bèn bố trí đâm sau lưng. Bằng cách mượn tay ông Hoàng, đồ vấy cho tôi là nhị trùng của miền Nam.

— Anh là người giàu óc tưởng tượng. Tôi bị ông Hoàng trừ ếm nên tự đặt dưới quyền xử dụng của các anh. Tôi chẳng yêu thương các anh. Chẳng qua tôi cần tiền.

— Đóng kịch tài lắm. Tôi còn bận nhiều việc, không có thời giờ ở đây coi anh thủ vớ. Vụ này

sẽ được đưa ra tòa án. Tòa án đặc biệt của Trung ương Đảng, anh sẽ ra tòa làm chứng.

— Tôi chẳng biết gì hết.

— Không sao. Tòa chỉ hỏi những điều anh biết. Tòa ủy thác cho tôi thăm cung anh. Anh nên khai thành thật, đừng bắt tôi phải dùng sức mạnh Phản gián trên khắp thế giới đều tàn nhẫn trong khi thăm cung, chắc anh đã biết. Bây giờ, tôi bắt đầu. Anh nghe cho kỹ. Anh ra Hà nội lần này với sự đồng ý của ông Hoàng phải không ?

— Đặt ra câu hỏi này, anh đã cố tình xô tôi vào thế kẹt. Hơn ai hết, anh thừa hiểu tôi phải trả lời không. Không, vì lẽ ông Hoàng đã tổng khứ tôi ra khỏi Sở, tôi sống lang thang một thời gian dài, đến nỗi phải sống tiền giữa sông bạc và hành hung nhân viên công lực.

— Nghĩa là anh tự ý ra Hà nội, ông Hoàng không hay biết.

— Đúng. Trên thực tế, tôi không tự ý đi đâu hết. Ra khỏi khám Chí Hòa, tôi đang thất nghiệp thì nhân viên của anh đến tìm. Tự ý họ đến tìm, không phải tự ý tôi. Nhân viên của anh ngã giá và tôi ưng thuận. Theo sự dàn xếp từ trước, tôi đi Hồng Kông, ở đó một thời gian cho các anh khai thác, rồi lên đường qua Âu châu. Tình thế biến chuyển đột ngột ở Sài Gòn bắt tôi phải thay đổi chương trình. Và lại, chính các anh ép buộc tôi đi Hà nội. Nếu vụ này, có bàn tay của ông Hoàng, tôi phải năn nỉ xin đi cho bằng được. Đảng này thì không.

— Ô, họa là trẻ con anh mới đại dột lấy ông tôi ở bụi này. Anh không năn nỉ xin đi, song đã